

PSAL SE ROK 1968 - I.

Středa, 11. června 2008

Nepatřím ke generaci, která se u¾ narodila s ovládem v jedné a s mobilem v druhé ruce, pamatuju stále citované fronty na banány a acování na hranicích s NDR, nerozumím tomu, že se z pé o zdraví a život lovká stal prok, jako z prodeje cédéek, ale byla jsem zase svdkem prvního přístání lovka na Mšici

Jsem zkrátka u¾ pamětník. Do nedávna mi to vbec nevadilo, ale kdy¾ má ondyno zastavila na ulici jakási mladice výzkumem a hned první otázka byla, kolik že mi je let, slyela jsem najednou, jak jsem si promptně 10 let ubrala... a te Daniela s tím tématem "rok 1968". Srpen 1968. Byl krásný srpen, lásky as... dne 21. srpna tohoto roku jsem měla domluvené rande s krásným blondákem, byli jsme hippies, jezdili jsme na Floru Olomouc, za spřiznými duemi do Prahy, nosili jsme kvítkované a batikované oděvy, korálky, placky Make love not war! a dšně jsme tvali rodi. Ten den byla středa. Na se chystali do práce, ale ňjak divně. Oba sedli u rádia, mlěli a zírali. Pa přece jenom do práce li a mně zakázali hnout se z domu, protože za Hradcem byly polské tanky. No nic, koukala jsem z okna, pozorovala cvrkot, máj krasavec dorazil s hodinovým zpožděním, oš navrch hlavy, vyzvedl mě a vyrazili jsme do ulic. Tu jsme postáli, tu jsme podiskutovali, ponadávali, a pak dostal ten nápad. že přjdeme na náběží a shodíme z pomníku do Labe ruský tank. Kluci na pomník vylezli, ňkdo přinesl kladivo, přkně ho otloukli a se pustí do tanku. Dodnes obdivuju tu sílu slova dvou dospělák, kteří přišli a postavili se tomuhle davu a rozmluvili mu to. Ne, že by tak lpli na "osvoboditelích", prostě vďali, co by mohlo následovat. Jenže - rozjetí revoluce potěbovali akci. Tak jsme vyrazili do blízkého okolí a kde byl ňjaký ruský š komunistický znak, vechno i dol. Potom jsme li hájit rozhlas. Ulice k ňmu byla zatarasená vojenskými vozy z místních kasáren, na ty jsme vyplhali, já přinesla z domu na i vlajku, která se vyvoala o státních svátcích a na 1. máje - vidla jsem i ňjakou vzduchovku a brokovnici, vylezli jsme na ty vozy a já dnes marně přemýlím, co jsme si mysleli, že bychom tak asi dokázali. Ale v podobných situacích se moc nemyslí, je to emoční, intuitivní, a hlavně - byli jsme tak mladí... Sezení pro mě skonilo tím, že přišel táta, stáhl mě z toho vozu dol, Kamilovi dal pár facek, že nemá rozum, a zamkli mě doma do pajzu... pak jsem měla povolené vycházky jen naproti do Ymcy, kde jsme malovali a tiskli plakáty, pro které dnem i nocí jezdili nadenci a rozváeli je a vlepovali. No, jeť v roce 1969 jsme na klopě nosili trikoloru s ěrnou páskou ... a pak u¾ nastala tvrdá normalizace a vechno i do kytek. Kamil odjel hned v srpnu 68 do Prahy a zpátky se vrátil ňkdo úplně jiný. To, co tam zažil, ho poznamenalo dost hustě. A tak jsem v tom roce přišla o kluka i o iluze. Wendy